

Jesu Kristi åpenbaring - Nummer sytten

Å vekke de tørre ben til live: en appell til renhet og tro i ventetiden

Jeff Pippenger

2023-11-17

De tørre ben som ligger døde i gaten, og som hører «røsten» av ham som roper i ørkenen, gjør det fordi Trøsteren er kommet, til oppfyllelse av Jesu løfte om å sende ham. I millerittenes første skuffelse kom millerittene til forståelse av at de befant seg i drøyetiden i lignelsen om jomfruene.

De skuffede så ut fra Bibelen at de befant seg i ventetiden, og at de tålmodig måtte vente på synets oppfyllelse. Det samme bevismaterialet som hadde fått dem til å se fram til sin Herre i 1843, fikk dem til å vente ham i 1844. Spiritual Gifts, bind 1, 153.

De som er blitt forbildet ved millerittene, gjentar erfaringen ved den første skuffelsen, og når de gjør det, må de forstå at også de befinner seg i nølingstiden i lignelsen om jomfruene. Det er bare Talsmannens innflytelse som gjør dem i stand til å se denne sannheten. Denne erkjennelsen, frembrakt av Talsmannen, er framstilt ved den første profetien som Esekiel ble pålagt å forkynne for dalen med tørre, døde ben.

Og han sa til meg igjen: Profeter over disse ben, og si til dem: Dere tørre ben, hør Herrens ord! Så sier Herren Gud til disse ben: Se, jeg lar ånde komme inn i dere, så dere skal leve. Og jeg vil legge sener på dere og la kjød vokse frem på dere og dekke dere med hud, og jeg vil gi dere ånde, så dere skal leve; og dere skal kjenne at jeg er Herren. Så profeterte jeg slik det var befalt meg. Og mens jeg profeterte, hørtes en lyd, og se, det ble en rystelse, og benene føyde seg sammen, hvert ben til sitt ben. Og da jeg så etter, se, da kom det sener og kjød på dem, og huden dekket dem ovenfra; men det var ikke ånde i dem. Esekiel 37:4–8.

«Lyden» representerer Den Hellige Ånd. På det tidspunkt må jomfruene erkjenne at de befinner seg i ventetiden. De bibelske anvisningene om hva de skuffede må gjøre når de erkjenner at de er i ventetiden, er mange. Jeremia lærer at de aldri må vende tilbake til «spotternes forsamling», som i budskapet til Filadelfia er Satans synagoge. De må også skille det dyrebare fra det usle. Det dyrebare i kontrast til det usle har en dobbel betydning.

Jeg lærte selv denne profetiske sontringen for mange år siden, da jeg foretok en anvendelse av William Millers drøm. Jeg definerte med rette juvelene som sannheter fra Guds ord, og de uekte juvelene som fordervede læresetninger. Deretter ble det påpekt for meg at James White også hadde foretatt en anvendelse av William Millers drøm, og i sin anvendelse identifiserte han juvelene som Guds trofaste folk, og de uekte juvelene som de falske bekjennerne av sannheten. Da jeg undersøkte hva James White hadde lært om drømmen, innså jeg at vi begge hadde rett. Juvelene kan representere Guds trofaste, og de falske juvelene de utro, men juvelene kan også representere sannhetene i Guds ord, og de falske juvelene kan være falske læresetninger. James White anvendte Millers drøm på den historien som James White da levde i, men jeg hadde nærmet meg drømmen som de siste dagers historie. Sammen viser de to anvendelsene at mennesker blir det de tror, og

dersom de velger å holde fast ved villfarelsens læresetninger, vil de bli feid ut av vinduet av mannen med skurekosten, sammen med læresetningene de har blitt knyttet til. Vi er hva vi spiser.

Når de skuffede finner at de befinner seg i ventetiden, skal de ifølge Jeremia skille det dyrebare fra det usle.

«Hvordan kan det ha seg at mennesker som ligger i krig med Guds styre, kommer i besittelse av den visdom de stundom viser? Satan selv ble opplært i de himmelske saler, og han har kunnskap om det gode så vel som om det onde. Han blander det dyrebare med det usle, og det er dette som gir ham makt til å bedra. Men fordi Satan har kledd seg i himmelsk strålende skrud, skal vi da ta imot ham som en lysets engel? Fristeren har sine redskaper, opplært etter hans metoder, inspirert av hans ånd og skikket for hans gjerning. Skal vi samarbeide med dem? Skal vi ta imot hans redskapers verk som nødvendig for å tilegne seg en utdanning?» Ministry of Healing, 440.

Det dyrebare og det usle representerer sannhet og villfarelse. Det representerer også to klasser av mennesker.

«Likevel står Guds faste grunnvoll, og den har dette segl: Herren kjenner dem som hører ham til. Og: Hver den som nevner Kristi navn, skal vende seg bort fra urett. Men i et stort hus er det ikke bare kar av gull og sølv, men også av tre og leire; noen til ære og noen til vanære.» Det «store hus» representerer menigheten. I menigheten vil både de usle og de kostbare bli funnet. Garnet som er kastet i havet, samler både godt og dårlig.» Review and Herald, 5. februar 1901.

Jeremia fikk befaling om at dersom han ville vende tilbake, måtte han skille seg fra de dårlige jomfruene, og han måtte også skille seg fra de villfarelsene som de dårlige jomfruene lærte. De hundre og førtifire tusen er de som kommer inn i fullkommen enhet. Jeremia representerer det verk som de som er kalt til å bli beseglet ved Esekiels annet budskap om de fire vindene, må fullføre, dersom de skal være Guds «munn» når synet taler. Synet talte i millerittenes historie da dommen kom, og det taler i de hundre og førtifire tusens historie når dyret fra jorden taler, og den tredje ves dom kommer. Da blir de som har fullført det verk som er identifisert ved Jeremia, opphøyet som Guds vektere.

Når Herren sender Trøsteren for å vekke de skuffede opp fra deres død, påviser Han et renselsesverk de må fullføre dersom de skal være Hans talerør i søndagslovkrisen. Jesaja samstemmer med Jeremias råd.

Hvor vakre på fjellene er hans føtter som bringer godt budskap, som forkynner fred, som bærer budskap om gode ting, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud er konge! Dine vektere skal løfte røsten; med røsten skal de sammen synge; for de skal se det med egne øyne når Herren fører Sion tilbake. Bryt ut i jubel, syng sammen, dere Jerusalems ruiner; for Herren har trøstet sitt folk, han har forløst Jerusalem. Jesaja 52:7–9.

De som «forkynner godt budskap» og som «kunngjør fred og frelse», løfter «sine røster sammen», for de «skal se øye til øye».

«Noen få andre ble vist meg som forente sin innflytelse med dem jeg har nevnt, og sammen gjør de hva de kan for å trekke bort fra legemet og volde forvirring; og deres innflytelse bringer Guds sannhet i vanry. Jesus og hellige engler fører Guds folk fram og forener dem i én tro, for at de alle må ha ett sinn og én dom. Og mens de blir ført inn i troens enhet, for å se likt på de høytidelige, viktige sannheter for denne tid, er Satan i virksomhet for å motarbeide deres framgang. Jesus virker gjennom sine redskaper for å samle og forene. Satan virker gjennom sine redskaper for å spre og splitte. 'For se, jeg vil gi befaling, og jeg vil sikte Israels hus blant alle folkeslag, likesom korn siktes i en sold; men ikke det minste korn skal falle til jorden.'»

«Gud prøver og ransaker nå sitt folk. Karakteren blir utviklet. Engler veier den moralske verdi og fører en trofast opptegnelse over alle menneskenes barns gjerninger. Blant Guds bekjennende folk finnes det fordervede hjerter; men de skal bli prøvd og funnet. Den Gud som leser alles hjerter, skal føre mørkets skjulte ting frem i lyset, der de ofte minst mistenkes, for at snublesteiner som har hindret sannhetens fremgang, kan bli ryddet av veien, og Gud kan ha et rent og hellig folk til å forkynne sine bud og dommer.»

«Høvdingen for vår frelse fører sitt folk frem, skritt for skritt, idet han renser og gjør dem skikket til forvandlingen, og lar dem bli tilbake som er tilbøyelige til å trekke seg bort fra legemet, som ikke er villige til å la seg lede, og som er tilfredse med sin egen rettferdighet. 'Om derfor lyset som er i deg, er mørke, hvor stort er da ikke mørket!' Ingen større villfarelse kan bedra menneskesinnet enn den som får mennesker til å nære en selvsikker ånd, til å tro at de har rett og er i lyset, når de trekker seg bort fra Guds folk, og deres kjære lys er mørke.» Testimonies, bind 1, 332, 333.

Uttrykket «forkynner godt budskap» gjentas to ganger i avsnittet hos Jesaja for å identifisere historien om Midnattsropet, slik også versene gjør som leder frem til Jesajas beskrivelse av den enhet som blir tilveiebrakt når det dyrebare blir skilt fra det usle.

Våkn opp, våkn opp, ifør deg din styrke, Sion; ifør deg dine høytidsklær, Jerusalem, den hellige stad! For heretter skal ingen uomskårne og urene mer komme inn i deg. Ryst støvet av deg; reis deg og sett deg, Jerusalem! Løs båndene fra din hals, du fangne Sions datter. Jesaja 52:1, 2.

Jeremia representerer dem i den første skuffelsen som erkjenner at de befinner seg i ventetiden. Jesaja befaler de samme personene å «våkne opp, våkne opp». De våkner opp og kommer til slutt til et punkt hvor det ikke lenger vil være noen uomskårne og urene i Guds menighet, for de vil ha fullført verket med å skille det dyrebare fra det usle. «Herren vil ha sin menighet rensset, før hans dommer skal falle mer påfallende over verden.»

«Vi nærmer oss hurtig avslutningen på denne jordens historie. Enden er meget nær, langt nærmere enn mange antar, og jeg kjenner meg drevet til å inntrengende pålegge vårt folk nødvendigheten av alvorlig å søke Herren. Mange sover, og hva kan sies for å vekke dem opp av deres kjødelige slummer? Herren vil ha sin menighet rensset før hans dommer skal falle enda mer merkbart over verden.»

«Hvem kan utholde hans kommes dag, og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik smelterens ild og lik vaskernes lut. Han skal sitte som en som smelter og renser sølv, og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren et offer i rettferdighet.»

«Kristus vil fjerne ethvert skinnhellig dekke. Ingen sammenblanding av det sanne med det falske kan bedra ham. 'Han er lik en smelters ild', idet han skiller det dyrebare fra det usle, slagget fra gullet.»

«I likhet med levittene er Guds utvalgte folk satt til side av ham for hans særlige verk. Hver sann kristen bærer prestelige kjennetegn. Han er hedret med det hellige ansvar å framstille for verden sin himmelske Fars karakter. Han skal gi akt på ordene: 'Vær derfor fullkomne, likesom deres Far i himmelen er fullkommen.'»

«Men for dere som fryktar mitt navn, skal Rettferds sola renna med lækjedom under sine venger; og de skal gå ut og veksa opp som gjødkalvar. De skal trakka ned dei ugudelege; for dei skal vera oske under fotsålene dykkar på den dagen då eg gjer dette, seier Herren, hærskares Gud.

«Kom i hu Moseloven, min tjener, som jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med lover og dommer. Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer; og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, for at jeg ikke skal komme og slå jorden med bann.» Review and Herald, 8. november 1906.

De som holder fast ved falske læresetninger, vil bli skilt ut i den historien som begynner med «røsten» som roper i ørkenen. De som nekter å la Guds skapende kraft frembringe en personlig helliggjort erfaring, vil bli skilt fra «gullet» i den historien som begynner med «røsten» som roper i ørkenen. De vil forbli laodikeere, nettopp på det punkt hvor Laodikea går over i Filadelfia.

Arbeidet med å skille det dyrebare fra det usle er nesten helt og holdent paktsbudbærerens verk, han som kommer plutselig for å rense Levis sønner; men vi må delta.

Derfor, mine elskede, likesom dere alltid har vært lydige, ikke bare i mitt nærvær, men nå langt mer i mitt fravær, så arbeid på deres egen frelse med frykt og beven. For det er Gud som virker i dere både å ville og å gjøre etter hans gode vilje. Gjør alle ting uten knurringer og innvendinger, for at dere kan være ulastelige og uskyldige, Guds barn, uten lyte, midt i en vrang og fordervet slekt, blant hvem dere skinner som lys i verden. Filipperne 2:12–15.

Jeremia fikk beskjed om å skille det dyrebare fra det usle dersom han ønsket å være Guds talerør i den kommende dommen. Det forhold at Jeremia hørte Guds råd til ham, viste at Trøsteren allerede var tilgjengelig dersom han valgte å ta opp arbeidet.

«Verket med å vinne frelse er et samvirke, en felles virksomhet. Det skal være samarbeid mellom Gud og den angrende synder. Dette er nødvendig for dannelsen av rette prinsipper i karakteren. Mennesket skal gjøre alvorlige anstrengelser for å overvinne det som hindrer ham i å nå fram til fullkommenhet. Men han er helt avhengig av Gud for å lykkes. Menneskelig anstrengelse i seg selv er ikke tilstrekkelig. Uten hjelp fra guddommelig kraft duger den

ingenting. Gud virker, og mennesket virker. Motstand mot fristelse må komme fra mennesket, som må hente sin kraft fra Gud. På den ene side er det uendelig visdom, medfølelse og makt; på den andre svakhet, syndighet, absolutt hjelpeløshet.»

«Gud ønsker at vi skal ha herredømme over oss selv. Men Han kan ikke hjelpe oss uten vårt samtykke og vår medvirkning. Den guddommelige Ånd virker gjennom de krefter og evner som er gitt mennesket. Av oss selv er vi ikke i stand til å bringe hensikter og begjær og tilbøyeligheter i samklang med Guds vilje; men dersom vi er 'villige til å bli gjort villige', vil Frelseren fullbyrde dette for oss, 'idet vi river ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.' 2 Korinterne 10:5.» Apostlenes gjerninger, 482.

De tre og en halv dagene i Åpenbaringen elleve, når de tørre ben ligger døde i gaten, er et symbol på en «ørken», og en «ørken» representerer de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Ved slutten av adspredelsen i de tre og en halv dagene skal de som er kalt til å være blant de hundre og førtifire tusen, «våkne» og «ryste støvet av seg». Søster White sier: «Herren vil ha sin menighet rensset, før hans dommer skal falle mer merkbart over verden.»

I forbindelse med en «renset menighet» viser hun til Jeremias skilleprosess som fjerner «det kostelige fra det usle». Hun knytter det også til Malakias kapittel tre, hvor en budbærer bereder veien for paktens budbærer. Den budbæreren som bereder veien, er Jesajas «røst av en som roper i ørkenen». Paktens budbærer er Kristus, som forbereder seg på å inngå pakt med de hundre og førtifire tusen, som «lik» «levittene» «er utskilt av ham til hans særlige gjerning». Deretter identifiserer hun dem som prester og siterer Jesus, som sier: «Vær derfor fullkomne, likesom deres Far i himmelen er fullkommen.»

Det finnes en renselsesprosess som blir markert ved slutten av nølingstidens periode, for Herren har en særskilt gjerning for de hundre og førtifire tusen å fullføre, og Han vil ha en rensset menighet før «hans dommer skal falle mer iøynefallende over verden». Hans dommer er allerede i verden, men ved søndagsloven begynner «Guds ødeleggende dommer» å falle.

Disse dommene er en «nådetid for dem som aldri har kjent sannheten». Men i disse dommene er det ingen nåde for dem som ikke ville tre inn i den nødvendige renselsesprosess. De «dommer» som «faller mer iøynefallende», kjennetegner dommer som er tegn. De representerer et signal, og Den Hellige Ånd bruker det kaos og den forvirring som disse dommene forårsaker, til å markere et skille mellom dem som holder «den falske hviledag» og dem som «samvittighetsfullt holder Herrens sabbat», for dette er den eneste måten «verden kan bli advart» på. Dommene som er signaler, er bakteppet som Den Hellige Ånd bruker for å lede Guds barn som ennå er i Babylon, til å gjenkjenne banneret til de hundre og førtifire tusen.

Men søster White henviser ikke bare til Malakias, kapittel tre; hun innbefatter også de avsluttende versene i Malakias bok, kapittel fire, og henviser på nytt til den «røst» som skulle berede veien for paktens budbærer. Disse avsluttende versene handler ikke om forberedelsen for paktens budbærer; de handler om å komme Mose lov i hu, og om å vende fedrenes hjerter til barna og barnas hjerter til fedrene. «Røsten» bereder først for Kristus, som paktens budbærer, til plutselig å komme til sitt

tempel og rense sitt skuffede folk som er blitt vekket, for at de skal kunne fullføre bannerets verk. Deretter behandler Malakias et annet aspekt ved «røstens» gjerning.

Han «skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til fedrene», og Han vil gjøre dette verket i forbindelse med loven gitt på Horeb. Elia, som også er Jesajas «røst», vil identifisere Guds folks synder. Dette er en del av renselsesprosessen. Det finnes bare én definisjon av synd, nemlig overtredelsen av loven gitt på Horeb. Johannes Døperen var Elia, og hans gjerning omfattet nettopp dette elementet.

I de dager stod døperen Johannes fram og forkyste i Judeas ødemark og sa: Omvend dere! For himlenes rike er kommet nær. For han er den som profeten Esaias talte om da han sa: En røst av en som roper i ødemarken: Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette. Og Johannes hadde en kledning av kamelhår og et lærbelte om sine lender, og hans mat var gresshopper og vill honning. Da drog Jerusalem og hele Judea og hele landet omkring Jordan ut til ham, og de ble døpt av ham i Jordan, idet de bekjente sine synder. Men da han så mange av fariseerne og sadduseerne komme til hans dåp, sa han til dem: Ormeyngel, hvem lærte dere å flykte fra den kommende vrede?

Bær derfor frukter som er omvendelsen verdige. Og tenk ikke at dere kan si ved dere selv: Vi har Abraham til far; for jeg sier dere at Gud er mektig til av disse steiner å oppreise barn for Abraham. Og øksen ligger alt ved roten av trærne; derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget ned og kastet på ilden. Jeg døper dere riktignok med vann til omvendelse; men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bære hans sko; han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og med ild. Hans kasteskuffe er i hans hånd, og han skal rense sin treskeplass helt og samle sin hvete i låven; men agnene skal han brenne opp med uslukkelig ild. Matteus 3:1–12.

Johannes Døperen kom til «ørkenen» i de tre og en halv dagene i Åpenbaringen elleve, for alle profetene taler mer om de siste dager enn om de dagene de selv levde i. Han kom med et budskap om å omvende seg fra synd, for himlenes rike var nær, slik også Jesu Kristi åpenbaring blir åpnet når «tiden er nær». Johannes Døperen illustrerer «røstens» gjerning, for ifølge Jesus var han også Elia som skulle komme.

For alle profetene og loven profeterte inntil Johannes. Og om dere vil ta imot det, så er han Elias, han som skulle komme. Den som har ører å høre med, han høre. Matteus 11:13–15.

Jesus fastslår at døperen Johannes' profetiske identitet var en prøve. Han sier det direkte: «om dere vil ta imot det». Deretter oppmuntrer Jesus sine disipler til å ta imot det ved å si: «Den som har ører å høre med, han høre.» Hva skal han høre? Han skal høre hvem røsten er som kommer til Bibelens siste ørken og bereder veien for paktens budbærere, så han kan berede de hundre og førtifire tusen til å utføre et særlig verk under en tid med Guds signaldommer.

Johannes bar «en kledning av kamelhår og et lærbelte om sine lender; og hans føde var gresshopper og vill honning». Hans «føde» var islams budskap, for ordet «gresshopper» representerer islam, og honning er Guds ord, som var søtt i hans munn. Det søte budskapet han åt, handlet om det «ville» arabiske esel, det aller første symbolet på islam i Skriftene. Det søte

budskapet om islams ville arabiske esel, som også er representert ved «gresshopper», var også vevd inn i hans kledning, for kameler er enda et symbol på islam. Det er ikke en fordreining av ordet «gresshopper» å bruke det som et symbol på islam, selv om den maten Johannes åt, kan ha siktet til johannesbrødtreet og ikke til insektene. Ordet «gresshopper» er et symbol på islam, og Johannes fremstilte ikke fortæringen av noen fysisk føde; hans kost var et symbol på det profetiske budskapet han hadde ett.

Hans belte var den «profetien» som er framstilt i Habakkuk. Denne profetien sammenfatter den første skuffelsen, jomfruens ventetid og adventismens grunnvoller slik de er framstilt på de hellige kartene. Habakkuk var det profetiske beltet som bandt alle disse sannhetene sammen.

For synet gjelder ennå en fastsatt tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det drøyer, så vent på det, for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. Se, oppblåst er den sjel som ikke er rettskaffen i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:3, 4.

Det profetiske budskapet som, lik et belte, bandt sammen de budskapene som utgjør advarselen fra «røsten», er lignelsen om jomfruene i forhold til synet som drygde, men som ville tale. Synet om Midnattsropet frembringer et skille mellom de ugudelige, hvis «sjel er oppblåst», og de dyrebare, som blir rettferdiggjort ved tro. Rettferdiggjørelse ved tro er beltet som «røsten» bærer.

Og rettferdighet skal være beltet om hans hofter, og troskap beltet om hans lender. Jesaja 11:5.

Da «røsten av en som roper i ørkenen» ved skuffelsen kom, etter skuffelsen den 18. juli 2020, var hans budskap det samme budskapet som det hadde vært siden 11. september 2001. Dette budskapet fra den kommende Elia til de ventende, skuffede, døde, tørre ben er at islam er «signaldommene», som danner bakteppet for at Guds andre barn i Babylon kan lære rettferdighet.

Den rettferdiges vei er rettskaffenhet; du, høyst rettvise, gjør den rettferdiges sti jevn. Ja, på dine dommers vei, Herre, har vi ventet på deg; vår sjels lengsel står til ditt navn og til minnet om deg. Med min sjel har jeg lengtet etter deg om natten; ja, med min ånd i mitt indre vil jeg søke deg tidlig; for når dine dommer rammer jorden, lærer verdens innbyggere rettferdighet. Jesaja 26:7–9.

Johannes døperen, som var den Elias som skulle komme, er «røsten» i «ørkenen» i de tre og en halv dagene i Åpenbaringen kapittel elleve. Hans gjerning omfatter å identifisere adventismens fjerde og siste generasjon, hvis sjeler er opphøyet, og som setter sin lit til sine fedres åndelige arv, men fornemmer at Guds vrede er i ferd med å komme. De er den fjerde generasjon, for de har fullt ut åpenbart seg som en generasjon som er selve motsetningen til Kristus. De er hoggormyngelens generasjon, men de peker fremdeles på sin far Abraham for å hevde at de i virkeligheten er Lammets generasjon. Lammets generasjon er Peters utvalgte slekt; de er dem som følger Lammet hvor som helst det går.

Johannes la åpenbart fram syndene til dem som kom for å høre hans budskap, for de omvendte seg og ble døpt. Han kunngjorde dem også at det er Én som skulle komme etter ham, som grundig skulle rense sin treskeplass. Denne Personen er paktens budbærer; han er «mannen med skurekosten» som feier de falske mynter og juveler ut gjennom vinduet og gjenoppretter de

opprinnelige juvelene, som da skinner ti ganger klarere enn de gjorde da William Miller ble ledet av engler i arbeidet med å samle de opprinnelige juvelene i den første engels budskap.

Johannes Døperen var direkte i sin fordømmelse av den laodikeiske adventists tillit til sin far Abraham, for den Elias som skulle komme, skulle vende fedrenes hjerter til barna og omvendt. Prinsippet om den bibelske anvendelsen av den første og den siste er fremstilt i dette arbeidet, men der finnes også botemidlet for dem som befinner seg i en spredt tilstand, i fiendens land, døde i ørkenen. De må erkjenne sine synder og sine fedres synder og omvende seg. I forbindelse med å erkjenne sine synder og fedrenes synder, må de også innrømme at de ikke hadde vandret med Herren i løpet av perioden med ørkenen på tre og en halv dag. Videre må de innrømme at Gud ikke vandret med dem under denne historien.

Og de av dere som blir tilbake, skal tæres bort i sin misgjerning i sine fienders land; også i sine fedres misgjerninger skal de tæres bort sammen med dem. Dersom de bekjenner sin misgjerning og sine fedres misgjerning, med det troløshetens lovbrudd som de begikk mot meg, og at de også vandret imot meg, og at også jeg vandret imot dem og førte dem inn i deres fienders land – dersom da deres uomskårne hjerter blir ydmyket, og de da tar imot straffen for sin misgjerning: da vil jeg komme i hu min pakt med Jakob, og også min pakt med Isak, og også min pakt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. 3 Mosebok 26:39–42.

Forbannelsen kom fordi de ikke husket landets sabbater.

Johannes Døperen, som var den Elia som skulle komme, var et forbilde på «røsten» i ødemarken i de tre og en halv dagene i Åpenbaringen elleve. Han skulle lede de døde tørre ben til å «komme i hu» Moses' lov ved Horeb, og dersom de gjorde det, da skulle paktens budbærer «komme i hu» deres fedres pakt. Men bare dersom de bekjente sine synder, sine fedres synder, og, enda mer ydmykende, skulle de angi de overtredelser «de hadde forbrutt seg med mot» Gud.

De ville også måtte innrømme at de hadde vandret «i strid» med Gud, og at Gud hadde vandret «i strid» med dem.

De måtte også erkjenne at de var de døde, tørre ben i gaten i Åpenbaringen elleve, for de måtte innrømme at Gud hadde ført dem inn i fiendens land, og fiendens land er døden.

Ifølge Johannes Døperen måtte de også besvare spørsmålet om hvem «røsten» er som roper i «ørkenen», for Johannes spurte: «Hvem har advart dere om å flykte fra den kommende vrede?»

Vi vil fortsette disse emnene i den neste artikkelen.

«Guds tjener er befalt: «Rop av full hals, spar ikke, løft din røst som en basun og kunngjør Mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder.» Herren sier om dette folket: «De søker Meg daglig og har sin lyst i å kjenne Mine veier, som et folk som øvde rettferdighet.» Her er et folk som er selvbedratt, selvrettferdig og selvtilfreds, og tjeneren er befalt å rope høyt og vise dem deres overtredelser. I alle tidsaldre er dette arbeidet blitt utført for Guds folk, og det trengs nå mer enn noen gang før.» Testimonies, bind 5, 299.